

лошитѣ си мисли, рече, както нѣкога правѣше, да запѣе съ гласъ. Но щомъ запѣ, стражарьтъ се притече къмъ него и, като взе подъ козиругъ, забележи:

— Господарю, не е прилично за васъ, да пѣте по улицата. Вие не сте обуцарь.

Тодоръ се подпрѣ до една стена и започна да мисли, какъ и съ що да се развлѣче.

— Господарю, — извика му стражарьтъ. Не се облѣгайте до стената, шубата си ще оцапате!

Тодоръ се отби въ единъ магазинъ, купи си найхубавата хармоника, после тръгна по улицата и за свири. Всички минувачи, обаче, го сочеха съ прѣстъ и му се смѣха.

А файтонджииѣ казваха:

— Вижте го, вижте го, ужъ богаташъ, а пѣкъ свири по улицата като нѣкой обуцарь.

— Нима може господаръ да безобразничи? — забележи стражарьтъ. — Само въ кръчмата остава да идете.

— Господарю, дайте милостиня за Бога, — викаха просеци отъ всѣка страна и на всѣка крачка. — Дайте парица!

По-рано, когато бѣше обуцарь, просецитѣ не го и поглеждаха дори, а сега не му даваха мира.

Въ къщи го пресрещна новата му жена — госпожа, облѣчена въ зелена блуза и въ червена пола. Тодоръ поиска да я погали и вдигна ржка да я тупне по гърба, но тя извика сърдито:

— Простакъ! невѣжа! Не умѣешъ да се отнасяшъ съ господжитѣ. Ако ме обичашъ, цѣлуни ми ржката, а да удришъ — не позволявамъ.

— Фу, какъвъ проклетъ животъ, — помисли Тодоръ. — Нито мога да запѣя, нито на хармоника да посвирия, нито съ жена си да поиграя. . .